

— Ἀληθές.

— Ἀλλὰ διὰ τῶν χειλέων, ἢ διὰ τῆς καρδίας;

— Πάντοτε πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν εἰς τὸν Θεὸν ὅταν μᾶς σώζῃ τὴν ζωὴν, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος ἀποφεύγων τὴν ἐρώτησιν, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ πάντοτε ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι. Καὶ ὁ Θεὸς προφανῶς μοῦ ἐφείσθη ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ κινδύνῳ.

— Βασιλεῦ, ἐπανελάθεν ὁ Δεμουῦ, ὁμολογήσατε...

— Τί;

— Ὅτι ἡ ἐξόμωσις ὑμῶν δὲν ἐγένετο ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐξ ὑπολογισμοῦ. Ἐξωμώσατε, ὅπως ὁ βασιλεὺς σᾶς ἀφήσῃ ζῶντα, καὶ οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς σᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν.

— Οἰαδὴποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ αἰτία τῆς ἐξωμώσεώς μου, τώρα εἶμαι καλὸς καθολικός.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἦσθε πάντοτε; Δὲν θὰ σπεύσετε εἰς τὴν πρώτην δοθησομένην περιστάσιν νὰ ἀναλάβετε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὑπαρξέως σας, τῆς συνειδήσεώς σας; Λοιπόν, ἡ περιστάσις αὕτη παρουσιάζεται ὑμῖν ἤδη. Ἡ Ρουσιλιὼν καὶ τὸ Βεᾶρν μίαν μόνον λέξιν περιμένουσιν ὅπως ἐξεγερθῶσιν. Ἐν τῇ Γουιέννῃ πάντες ποθοῦσι τὸν πόλεμον. Εἰπέτε μοι μόνον ὅτι εἴσθε καθολικός διὰ τῆς βίας, καὶ ὑπόσχομαι ὑμῖν περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Δὲν ἐκδιάζεται εὐπατριδὴς τοῦ γένους μου. Ὅτι ἐπράξα, φίλτατέ μου Δεμουῦ, τὸ ἐπράξα οικειοθελῶς.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ νέος λυπημένος, μᾶς ἐγκαταλείπετε, μᾶς προδίδετε.

— Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἀπαθής.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ Δεμουῦ, μᾶς προδίδετε, διότι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἦλθον ἐν ταῦθα κινδυνεύοντες τὴν ζωὴν των, ὅπως ἀποδώσωσιν ὑμῖν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Τὰ πάντα ἔχομεν ἑτοιμα, ὅπως δώσωμεν ὑμῖν ἕνα θρόνον, βασιλεῦ, ἐννοεῖτε καλῶς; Ὅχι μόνον τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ τὴν ἰσχύν. Ἐνα θρόνον κατ'ἐκλογὴν σας, διότι ἐντὸς δύο μηνῶν θὰ δύνασθε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῆς Ναβάρρας καὶ τῆς Γαλλίας.

— Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐσώθη καὶ εἶμαι καθολικός. Εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς Μαργαρίτας, εἶμαι ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου. Εἶμαι ὁ γαμβρὸς τῆς ἀγαθῆς μου μητρὸς Αἰκατερίνης...

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, τί πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις; Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ γάμος ὑμῶν δὲν συνεπληρώθη. Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ καρδιά ὑμῶν εἶναι κατὰ βάθος ἐλευθέρη. Μοὶ εἶπον ὅτι τὸ μῖσος τῆς Αἰκατερίνας...

— Ψεῦδη, ψεῦδη, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὀρμητικῶς ὁ Ἑρρίκος. Ναί, σᾶς ἠπάτησαν ἀναιδῶς, φίλε μου. Ἡ προσφιλὴς αὐτῇ Μαργαρίτα εἶναι ἀληθὴς σύζυγός μου. Ἡ Αἰκατερίνα εἶναι ἀληθὴς μήτηρ μου, καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' εἶναι ὁ ἀληθὴς αὐθέντης καὶ κύριος τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς καρδίας μου.

— Ὁ Δεμουῦ ἐρρίγησε καὶ ἐμειδίασε σχεδὸν περιφρονητικῶς.

— Καὶ λοιπόν, βασιλεῦ, εἶπε, προσπαθῶν διὰ τοῦ βλέμματός νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴν πλήρη σκότους ἐκείνην ψυχὴν, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν θὰ φέρω εἰς τοὺς ἀδελφούς μου. Θὰ εἰπῶ αὐτοῖς ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας τείνει τὴν χεῖρά του καὶ προσφέρει τὴν καρδίαν του εἰς τοὺς σφαζάντας ἡμᾶς, θὰ εἰπῶ αὐτοῖς ὅτι ἔγινεν ὁ κόλαξ τῆς βασιλομήτορος καὶ ὁ φίλος τοῦ Μωρεβέλ...

— Φίλτατέ μοι Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ βασιλεὺς θὰ ἐξέλθῃ τώρα ἐκ τοῦ συμβουλίου, πρέπει δὲ νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ ὅπως πληροφορηθῶ ποιοὶ λόγοι τὸν ἔκαμαν ν' ἀναβάλῃ ἐν τόσῳ σπουδαίῳ πράγματι, ὡς εἶναι τὸ κυνήγιον. Χαίρετε λοιπόν, φίλε μου, καὶ μιμηθῆτέ με· ἀφήσατε τὴν πολιτικὴν, ἐπανελάθετε εἰς τὸν βασιλέα καὶ γενήτε καθολικός.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἑρρίκος, συνώδευσεν ἡ μᾶλλον ὤθησεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸν νέον εὐπατριδὴν, οὐτινος ἡ ἐκπληξὶς ἤρξατο μεταβαλλομένη εἰς μανίαν.

Μόλις ἐπανεκλείσθη ἡ θύρα, καὶ ὁ Δεμουῦ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ πλέον συνετίρισε τὸν πῖλόν του καὶ ῥίψας αὐτὸν χαμαὶ τὸν κατεπάτησεν ἀνακράζας:

— Εἰς τὴν πίστιν μου! Ἴδου εἰς ἄθλιος ἡγεμὼν! ἀνάξιος ὅπως ἦναι ἀρχηγός μας!

— Σιωπὴ! κύριε Δεμουῦ, εἶπε φωνή τις ἐκ τινος ἡμιανοιχθείσης θύρας. Σιωπὴ! διότι καὶ ἄλλος τις πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ σᾶς ἀκούσῃ.

Ὁ Δεμουῦ στραφεὶς εἶδε τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσὼν προκύπτοντα ἐκ τῆς θύρας ὅπως ἰδὴ μὴ ἐν τῷ διαδρόμῳ ἦτο καὶ ἄλλος τις.

— Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν! ἀνέκραξεν ὁ Δεμουῦ, ἐχάθην!...

— Ἀπεναντίας, ἐπιθύρῃσεν ὁ πρίγκηψ, ἴσως εὔρετε ὅτι ἐζητεῖτε. Ἀλλὰ εἰσέλθετε ὁ κοιτὼν οὗτος ἀνήκει εἰς δύο τῶν εὐπατριδῶν μου, καὶ οὐδεὶς θὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ ἐδῶ. Δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Εἰσέλθετε, κύριε.

— Ἴδου ἐγώ, δέσποτα, εἶπεν ὁ συνωμότης καταπεπληγμένος.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, οὐτινος ὁ δούξ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν.

Ὁ Δεμουῦ ἦτο μανιώδης, ἀλλὰ τὸ παγερὸν βλέμμα τοῦ νεαροῦ δουκὸς τὸν ἐπανεφέρειν εἰς ἑαυτόν.

— Δέσποτα, εἶπεν, ἂν καλῶς ἐνόησα, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θέλει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ;

— Ναί, κύριε Δεμουῦ, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος. Μεθ' ὅλον τὸν μεταμριεσμόν σας σᾶς ἀνεγνώρισα ὅταν ἐπαρουσιάσατε τὰ ὅπλα εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἑρρίκον. Καὶ λοιπόν, Δεμουῦ, δὲν ἐμείνετε εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Δέσποτα!

— Ἐμπρός, ἄς ἴδωμεν! ὁμιλήσατέ μοι μετὰ θάρρους. Ἰσως εἶμαι ἐκ τῶν φίλων σας.

— Ὑμεῖς, δέσποτα!

— Ναί, ἐγώ. Ὅμιλήσατε λοιπόν.

— Δὲν εἰςεύρω τί νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα. Τὰ πράγματα περὶ ὧν ἦλθον νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν βασιλέα τῆς

Ναβάρρας θίγουσι συμφέροντα, τὰ ὁποῖα ἴσως ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ. Ἀλλως τε, προσέθετο προσπαθήσας νὰ λάβῃ ὕψος ἀδιάφορον, ἐπρόκειτο περὶ ἀσημάντων.

— Περὶ ἀσημάντων; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ναί, δέσποτα.

— Περὶ ἀσημάντων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐννοίσετε καθήκον νὰ διακινδυνεύσητε τὴν ζωὴν σας ἐπανερχόμενος εἰς Λουβρόν, ὅπου οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ κεφαλὴ σας εἶναι πολύτιμος, ὅπου οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι σεῖς, ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὡς ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδέ, εἴσθε εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῶν Οὐγονόττων.

— Ἄν πιστεύετε τοῦτο, δέσποτα, πράξετε ὅτι εἰς τοιαύτην περιστάσιν πρέπει νὰ πράξῃ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου καὶ ὁ υἱὸς τῆς βασιλίσσης Αἰκατερίνης.

— Καὶ διατί θέλετε νὰ πράξω οὕτως, ἀφοῦ σᾶς εἶπον ὅτι εἶμαι φίλος σας; Εἰπέτε μοι λοιπόν τὴν ἀλήθειαν.

— Δέσποτα, σᾶς ὁμνῶ...

— Μὴ ὁμνύετε, κύριε. Ἡ θρησκεία τῶν διαμαρτυρομένων ἀπαγορεύει τοὺς ὅρκους, καὶ μάλιστα τοὺς ψευδεῖς ὅρκους.

Ὁ Δεμουῦ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Σᾶς λέγω ὅτι τὰ εἰςεύρω ὅλα, ἐπανελάθεν ὁ δούξ.

Ὁ Δεμουῦ ἔμεινε σιωπῶν

— Ἀμφιβάλλετε ἔτι; Πρέπει λοιπόν νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, φίλτατέ μου Δεμουῦ. Ἄς ἴδωμεν. Πρὸ ὀλίγου, εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκείνον — καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βεαρνοῦ, — δὲν ἐπροτείνατε εἰς τὸν γαμβρόν μου Ἑρρίκον τὴν ὑποστήριξίν σας καὶ τὴν τῶν ὑμετέρων, ὅπως ἐπαναφέρετε αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ναβάρρας;

Ὁ Δεμουῦ ἔμεινεν ἐννεός.

— Καὶ τὰς προτάσεις σας ταύτας ἐκεῖνος δὲν ἀπέρριψεν ἔντρομος;

Ὁ Δεμουῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπλήρσαστο.

[Ἐπεται συνέχεια]

## Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠΟ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Θ

Ἄμα τοῦ σουλτάνου ἀναχωρήσαντος ἀπὸ τῆς Φατμᾶς, αὕτη ἐπορεύθη εἰς τὸ λουτρόν ἐνδεδυμένη τὸ ἐκ τουλπανίου ἀντερί της, φέρουσα ὑψηλὰ σανδάλια, καὶ ῥόδον λαμπρὸν τεῖόχροον, ἐμπεπηγμένον εἰς τὸν ἐκ γάλης κεφαλόδεσμόν της, καὶ εἰσέδυ εἰς τὸν *Θάλαμον τῆς Ἀραπαύσεως*.

Ἡ Γκιούλ - Χανούμ ἐκοιμάτο μετὰ τὸ λουτρόν της, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμιανοικτῶν χειλέων της ἐπεκαθῆτο μειδίαμα γλυκύ. Πολλὰριθμοὶ δούλαι τοῦ χαρεμίου τοῦ Σείχ-οὺλ - Ἰσλάμ Αἰθιοπίδες, Νουβιαναί, Κιρκάσαι καὶ Τούρκισαί, ἠτοιμάζον ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ ἐγγεγλυμμένου τὸ πρόγευμα τῆς νεαρᾶς χανουμισσῆς. Ἡ τροφὸς τῆς Γκιούλ, Ἀρμενὶς καλλιπάρειος, μὴ ἔχουσα ἡλικίαν ἄνω τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἐκάθητο

ὀκλαδὴν παρὰ τὴν νεάνιδα, ἐνησχολημένη νὰ βάφῃ μὲ κνᾶν τοὺς ὄνυχας τῶν μικρῶν ποδῶν της.

Ἰδοῦσα τὴν Φατμὰν εἰσερχομένην, ἡ τροφὸς ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως, ἀλλ' ἡ γραῖα μόλις ἠνύδαξε ν' ἀνταποδῶσθαι τὸν χαιρετισμὸν της, ἔσφιγγε τὴν χεῖρά της μέχρι συνθλάσεως καὶ τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὗς :

— Πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃτε ἀπὸ τὴν Προῦσαν τὸ ταχύτερον.

— Θεέ μου ! τί τρέχει ; εἶπεν ἡ τροφὸς ἔντρομος καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μήπως ἐπαπειλούμεθα ὑπὸ ἐπιδημίας ;

— Ἀπὸ κατὶ χειρότερον.

— Πόλεμον ἴσως ;

— Ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἦτο τίποτε, εἶπεν ἡ Φατμὰ μὲ τόνον εἰρωνικὸν ἐξακολουθοῦσα νὰ ὁμιλῇ χαμηλὰ.

— Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου ! τίνα λοιπὸν φόβον ἔχομεν, σεβαστὴ μοι χανούμισσα ; ἠρώτησεν ἡ Ἀρμενὶς περίφοβος, ἴσως ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ λουτρόν ;

— Τρελλὴ εἶσαι, παραμάνη ; ἂν συνέβαινε τοιοῦτό τι, ἤθελα σὰς ἔχει καὶ γλυτωμένας. Ὁχι, δὲν εἶναι τοῦτο· πρέπει ὅμως ν' ἀναχωρήσῃτε αὐτὴν τὴν ἰδίαν νύκτα διὰ τὴν πόλιν· ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὸν Σείχ - οὐλ - Ἰσλάμ, καὶ αὐτὸς θὰ ἐγκρίνῃ τὴν διαγωγὴν μου. . .

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγεις, σεβαστὴ μοι χανούμισσα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρμενὶς, ἀποροῦσα ἔτι μᾶλλον.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ Φατμὰ, ἐδῶ ἤμπορῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

Ἡ τροφὸς περιετυλίχθη μὲ τὸ πεσκέρι της καὶ ἠκολούθησε τὴν γραῖαν εἰς τινὰ τῶν παραπλεύρων κενῶν θαλάμων.

— Ἐχομεν περισσώτερον ἢ τῆς πυρκαϊᾶς νὰ φοβηθῶμεν, περισσώτερον καὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπιδημίας, ἐπανελάβεν ἡ Φατμὰ προσηλοῦσα τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της, βαθεῖς καὶ ἐπιτακτικούς, ἐπὶ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της Ἀρμενίδος. Ἡ νέα χανούμισσά σου τρέχει ἐδῶ μέγαν κίνδυνον... Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγῃ, καὶ μάλιστα νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς της. Αἱ νέαι κάποτε ἔχουσι τὰς φαντασίας τῶν καὶ ἀνατρέπουσι τὰ σχέδια τῶν γονέων τῶν. . . . Νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι ὁ Σεῖσλάμης Μολλαῖ-Ἰζεδὶν σὲ διατάττει ν' ἀφήσῃς τὴν Προῦσαν ἀμέσως· ἀλλὰ μὴ τῆς εἴπῃς διὰ τὴν ἀναχώρησιν της πρὸ τῆς ἐσπέρας, ἥτοι πρὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Πρέπει βέβαια ἡ Γκιούλ-Χανούμ νὰ τρέχῃ μέγαν κίνδυνον, ὥστε νὰ μᾶς παρακινήσῃ ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν νύκτα, ἐπανελάβεν ἡ Ἀρμενὶς, μηδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῶν παραδόξων τούτων λόγων. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὅποιοι καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη δὲν εἶναι χωρὶς κινδύνους, τὴν νύκτα εἶναι τρομεροί. . . . Ἀλλάχ ! Καλῶς, ἀλλ' ἂν περιπέσωμεν εἰς χεῖρας ληστών !...

— Μὴ φοβεῖσαι, ἐγὼ θὰ σὰς προμηθεύσω φύλακας διὰ νὰ σὰς συνοδεύσουν μέχρι τῶν Μουδανίων (τοῦ ἐπίνειου τῆς

Προύσης· ἀρχ. *Απάμεια*). Τὸ ἀτμόπλοιο ἀποπλέει διὰ Κωνσταντινουπόλιν τρεῖς τῆς ἑβδομάδος, ὥστε δὲν θὰ περιμένῃτε πολὺν καιρὸν ἐκεῖ.

— Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ θερμῶς, εἶπε περίφοβος ἡ τροφὸς, μὴ πειθομένη ἔτι εἰς τοὺς ἀτελεῖς λόγους τῆς Φατμᾶς, εἰπέ μοι ὁποῖον εἶδους κίνδυνον τρέχει ἡ δέσποινά μου μένουσα ἐνταῦθα ; Πολὺ παραδόξον βεβαίως θὰ φανῇ εἰς τὸν Ἰζεδὶν-Ἐφένδην ἂν φύγωμεν οὕτω πῶς ἄνευ προειδοποιήσεως ἀπὸ ἐξοχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰπεῖ νὰ διατρίψωμεν ὁλόκληρον μῆνα...

Ἡ Χαμαρτζή-μπασι ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους της.

— Ὁ Ἰζεδὶν-Ἐφένδης θὰ εἰδοποιηθῇ, εἶπε, καὶ τοῦτο φθάνει. Ὅσῳ διὰ σέ, παραμάνη μου, σὺ δύνασαι νὰ μ' ἀκούσῃς.

Ὁ τρόπος τῆς φωνῆς τῆς γραῖας δὲν ἐπέτρεπεν ἀντίρρησην, καὶ ἡ Ἀρμενὶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τότε ἀναχωροῦμεν ἀπόψε, εἶπεν.

— Τὰ μεσάνυκτα ἐνωμοτία ἰππέων χωροφυλάκων θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ εἰς τὸ κονάκι. Ὁ πιστὸς μου ἀράνης, ὁ Ὁσμάνης, θὰ ἦναι ὁ ὁδηγός σας.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ γραῖα, ἐξῆλθε τοῦ λουτροῦ ἀφείσα τὴν Ἀρμενίδα ἐκπληκτον καὶ ἐννεόν.

Ἡ τροφὸς εἶχε λάβει ἀπόφασιν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν Φατμὰν.

Ἡ διευθύντρια τοῦ λουτροῦ ἐν Προῦσῃ ἦτο μία δύναμις, θὰ εἶχε δὲ βεβαίως λίαν ἰσχυροὺς λόγους διὰ νὰ ἐπιστεύσῃ οὕτω τὴν ἀναχώρησιν τῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν Γκιούλ-Χανούμ, τὴν τόσον ἀγαπητὴν καὶ τόσον μαμμοθρεπτον, τὴν ἀποτομον ταύτην ἀπόφασιν. Πῶς ; μόνον τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ; Νὰ φύγῃ τὴν νύκτα ὡς κλέπτει, συνοδευόμεναι ὑπὸ τραχέων στρατιωτῶν, ἀμφιβόλου τιμιότητος, ν' ἀκολουθήσωσιν ἔφιπποι, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, ὁδοὺς διὰ μέσου κρημνῶν καὶ φαράγγων, μόλις τὴν ἡμέραν διαβατῶν ! Τῇ ἀληθείᾳ παραδόξος ἦτο ἡ ἰδέα τῆς Φατμᾶς, καὶ ὁ κίνδυνος, εἰς ὃν ἦτο πιθανὸν νὰ ἐκτεθῇ ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐν Προῦσῃ, τῇ ἐφαινετο, οἷος δῆποτε καὶ ἂν ἦτο οὗτος, ὀλιγώτερον φοβερός τῆς τοιαύτης νυκτοπορίας.

— Τί ἔχεις, *rené* ; φαίνεσαι πολὺ συλλογισμένη, εἶπεν αἰφνης γλυκεῖά τις φωνή, ἐν ᾧ ῥαδινοὶ δάκτυλοι ἐτίθεντο ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς τροφῆς.

— Ἐξύπνησες, χανούμ-εφένδη ; ἀπήντησεν ἡ Ἀρμενὶς προσπαθοῦσα ν' ἀποτινάξῃ τὸν λήθαργον, εἰς ὃν εἶχον βυθίσει αὐτὴν οἱ λόγοι τῆς γραῖας. Λοιπὸν διατί δὲν τρώγεις ; ὁ χαλδᾶς εἶναι νωπότατος, τὸ καταψιφισμὸς καλὰ ζαχαρωμένον, καὶ τὰ σερμπέτια νοστιμώτατα.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' αὐτὰ δὲν μ' ἐξηγοῦν διατί ἦσο τόσον συλλογισμένη πρὸ ὀλίγου...

— Ἀ ! δὲν εἶναι τίποτε. . . ἀρχὴ τῆς ἡμικρανίας μου. Δὲν ἀντέχω πολὺν ὥραν εἰς τὸ λουτρόν, τὸ ἡξέυρεις...

— *Nené*, κατὶ ἔχεις, διέκοψεν ἡ Γκιούλ, εἰθισμένη ν' ἀναγινώσκῃ καὶ τὰς ἐλαχί-

στας συγκινήσεις ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τροφῆς της, καὶ κάμνεις ἄσχημα νὰ μοῦ κρύπτῃς τὰς λύπας... ἡ τὰς ἀνησυχίας σου.

— Ναί, τῷ ὄντι, εἶμαι ἀνήσυχη, εἶπεν ἡ Ἀρμενὶς, ἀποφασισμένη νὰ μυσήσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν Γκιούλ εἰς τὸ μυστικὸν τῆς κατεπειγούσης ἀναχωρήσεώς των.

— Μήπως ἔλαβες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καμμὶαν δυσάρεστον εἰδήσιν ; Ὁχι, ἦσο εὐθυμὸς καὶ ἀμέριμνος πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, τί λοιπὸν συνέβη ἔκτοτε ;

— Ἐνα μῆνυμα ἦλθεν ἀπὸ τὰ Μουδανιὰ καθ' ἣν ὥραν ἐκοιμᾶσθαι, εἶπεν ἡ τροφὸς ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἐψεύδετο οὕτως εἰς τὴν προσφιλεῖ της χανούμισσαν.

— Λοιπὸν ταχυδρόμος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν ; Μήπως ὁ πατήρ μου, ἡ οἱ προσφιλεῖς μοι ἀδελφοὶ εἶναι ἄρρωστοι ; ἠρώτησεν ἡ Γκιούλ μετὰ συγκινήσεως.

— Τέκνον μου, μὴ τρομάξεις ἀδίκως, ἡξέυρεις ὅτι εἰς τὸ λουτρόν πρέπει τις νὰ προσφυλάττεται. . . σὲ βεβαίῳ ὅτι ἡ οἰκογένειά σας εἶναι πολὺ καλὰ, ἐξηκολούθησεν ἡ τροφὸς, μὴ θέλουσα ν' ἀνησυχῇ τὴν Γκιούλ ἀνωφελῶς.

— Λοιπὸν τί ἔχεις ;

— Ἰδοὺ ! εἶπεν ἡ Ἀρμενὶς, ἐκβάλλουσα βιβλὸν στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, διότι ἐπὶ τέλους συνέλαβεν μίαν ἰδέαν· ὁ πατέρας σου θὰ φθάσῃ αὐριοι πρῶτ' εἰς τὰ Μουδανιὰ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ διατρίψῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Προῦσαν, ὡς ἐσκόπευεν..

— Τί καλὰ ! ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ κροτοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ὡ ! ἂν ἦτο μόνον τοῦτο, θὰ ἦσαν ὅλα καλὰ, προσέθηκεν ἡ τροφὸς, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν ἔντιμον αὐθέντην μου καὶ ζητεῖ νὰ μεταβῇ εἰς Μουδανιὰ διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ ὀφειλομένη νὰ κάμωμεν τὸ θέλημά του, εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητὴ μου, νὰ φύγωμεν ἀπόψε ἔφιπποι, μετὰ χωροφυλάκων καὶ ὁδηγῶν, ἀλλὰ μὴ φοβηθῇς, καὶ μὴ ἀνησυχῇς καθόλου !

— Καὶ διατί ν' ἀνησυχῶ ; ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ μὲ τὸν συνήθη τόνον τῆς φωνῆς της, ὑπάρχει ἀμαζὼν πλέον ἄφοβος ἐμοῦ ; Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, πολὺ καλὴν ἰδέαν συνέλαβεν ὁ πατήρ μου. Νὰ ὁδοπορῇ τις ἐν ὥρα νυκτὶ τοῦ Ἀπριλίου, ὑπὸ οὐρανὸν ἀστερόεντα καὶ ἀναπνέων αὐρανὸν χλιαρὰν ! Ὡ ! τοῦτο εἶναι πολὺ ὠραιότερον παρὰ νὰ ἰππεύῃ τις μὲ τὸν καύσωνα καὶ τὸν κοινότονον καὶ ν' ἀναγκάζεται νὰ ἔχῃ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ τὸ γιανμακί.

— Ἀληθινὰ, χανούμισσά μου, δὲν φοβεῖσαι πολὺ, ἀναλογιζομένη τοιοῦτο ταξίδιον ; ἠρώτησεν ἐκθαμβὸς ἡ τροφὸς.

[Ἐπὶ αὐτῇ συνέχεται.]

## ΙΑΤΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

[Ἱστορικὸν διήγημα, ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ].

Εἰς τῶν πρώτων ἐρευνητῶν τῆς Ρωσίας, ὁ Ὁλεάριος, νομίζω, διηγείται, ὅτι, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τζάρου Βόρης Γόδουωφ, ἔζη εἰς τὴν Μόσχαν βοῦδρος τις, καλούμενος Δημήτριος Παύλοβιτς Ἰάροβφ, τοῦ ὁποῦ ἡ σύζυγος Ναδεΐνα Παύλοβνα δὲν ἐκέκτητο φήμην ὀσίας. Ὁ